

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5461/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu tog suda Ani Santini Gazilj u pravnoj stvari tužitelja Ivana Vilovića, OIB 39422481264, Ulica Josipa Kozarca 2, Antunovac, koje zastupa punomoćnik Matko Novinc, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb, koje zastupa punomoćnik Goran Suić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Maržić i Partneri d.o.o. u Zagrebu, radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 9. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja i punomoćnika tužitelja Matka Novinca - odvjetnika i zamjenice punomoćnika tuženika Paule Šarko – odvjetničke vježbenice, dana 29. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržane u članku 12.3. Ugovora o kreditu br. 9012639804 od dana 19.06.2007.g. koji su zaključili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, a koji glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,75 % (slovima: nula cijelih sedamdesetpet posto) od iznosa kredita...”

II Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Radnička cesta br. 50, Zagreb, OIB: 02535697732 naknaditi tužitelju Ivanu Viloviću, Josipa Kozarca 2, Antunovac, OIB: 39422481264 trošak parničnog postupka u iznosu od 1.261,55 eur sa zateznim kamatama tekućim od 29. rujna 2026. do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 9012639804 od dana 19. lipnja 2007. na iznos od 66.620,00 CHF, da je čl. 1. Ugovora o kreditu tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu od 66.620,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita, da se tužitelj obavezao isti iznos kredita, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama vratiti u vrijeme i na način utvrđen istim Ugovorom, da su ugovorne strane ugovorile sukladno čl. 7. navedenog ugovora kako se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u iznosu od 331,64 CHF, u kunsjoj protuvrijednosti obračunatim po srednjem tečaju tuženika za CHF na dan plaćanja, da je u trenutku isplate (19.06.2007.g.) kredita tečaj CHF po srednjem tečaju tuženika u odnosu na Kunu iznosio je 4,412118 Kn za 1 CHF, da je tuženik člankom 12.3. ugovora odredio tužitelju obvezu plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva - 0,75 % od iznosa kredita, koju je tuženik samoinicijativno odbio tužitelju od iznosa kredita i to prije isplate kredita, da je tužitelj predmetni kredit sklopio kao potrošač te da se radi o potrošačkom ugovoru o kreditu. Tužitelj navodi da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne, odnosno po principu –uzmi ili ostavi, da isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom prvog korištenja kredita platiti kreditoru naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 0,75 % od iznosa odobrenog kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u tom iznosu i da s obzirom na navedeno je jasno da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom ugovoru po prirodi stvari ni ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornim odredbama ugovora. Tužitelj navodi da je tuženik tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, koja obrada, usput rečeno, ulazi u opis radnog mjesta kreditnog referenta, zaposlenika banke te da smatra da je sporna ugovorna odredba čl. 12.3. ugovora o kreditu prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Slijedom navedenog tužitelj tužbenim zahtjevom zahtijeva utvrditi ništetnim dio odredbe sadržane u članku 12.3. Ugovora o kreditu br. 9012639804 od dana 19.06.2007., a koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,75 % (slovima: nula cijelih sedamdesetpet posto) od iznosa kredita...” te naložiti tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka sa zateznim kamatama od dana donošenja presude do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se protivi navodima tužbe i tužbenom zahtjevu tužitelja u cijelosti. Tuženik navodi da tužitelj u ovom postupku podnosi isključivo deklaratornu tužbu radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe, iako je u odnosu na eventualni restitucijski zahtjev vezan za traženo utvrđenje nastupila zastara, a da je sukladno odredbi čl. 187. st. 1. Zakona o parničnom postupku tužbu na utvrđenje dopušteno podnositi samo ako tužitelj ima pravni interes da se utvrdi postojanje ili nepostojanje određenog prava ili pravnog odnosa, a u konkretnom slučaju da konkretan interes tužitelja ne postoji. Tuženik navodi da čak i u slučaju da sud utvrdi ništetnost sporne odredbe, tužitelj od takve presude ne bi imao nikakve praktične i efektivne koristi, budući da ne može ostvariti restitucijski zahtjev zbog proteka zastarnog roka; navodi da tužitelj ne ističe kondemnatorni restitucijski zahtjev, obzirom

je u odnosu na sve eventualne zahtjeve tužitelja u vezi sa ugovorom odnosno odredbama koje navodi u tužbi nastupila zastara, a deklaratorni tužbeni zahtjev ne može biti sam sebi svrha već interes za takav zahtjev mora proizlaziti iz mogućnosti da tužitelj tužbom ostvaruje konkretan interes i ostvaruje subjektivno pravo, kako to određuje ZPP u čl. 187. st. 2. Tuženik navodi da je tužitelj već u trenutku sklapanja ugovora bio upoznat s predmetnom ugovornom odredbom, koja je bila jasno istaknuta i nedvojbeno određivala obvezu plaćanja predmetnih troškova odnosno naknade, a takva je ulazna naknada i naplaćena, da tužitelj nije dokazao status potrošača, da tužitelj ne navodi određeno u čemu bi se sastojala nepoštenost odnosno ništetnost sporne odredbe, niti navodi konkretne dokaze, da sporna odredba Ugovora o kreditu u pogledu tzv. ulaznih naknada nije nepošteno ugovorena niti posljedično ništetna, da ugovaranje ovdje sporne naknade nije protivno propisima, da sporna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, da je naknada jasno i nedvosmisleno ugovorena, njezin iznos i svrha unaprijed su bili poznati tužitelju te je bila ugovorena i naplaćena razmjerno tada pružanim uslugama tužitelju, da iznos koji je određen u postotku od iznosa kredita kao u konkretnom slučaju 0,75 % zasigurno ne predstavlja obvezu koja je tužitelju uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača već da se ugovaranje ulazne naknade u postotku od iznosa uplate temelji na načelu razmjernosti, da stvarni troškovi pružanja usluge niti ne moraju biti obračunati u apsolutno točnom iznosu, obzirom je praktično nemoguće svaku administrativnu ili operativnu radnju precizno razlomiti na pojedinog potrošača. Tuženik navodi da iz sadržaja sporne odredbe i njezinog naziva nedvojbeno je jasno kako je ista jasno i nedvosmisleno ugovorena, njezin iznos i svrha unaprijed su bili poznati tužitelju te je bila ugovorena i naplaćena razmjerno tada pružanim uslugama tužitelju, da su potrošačima bile dostupne različite opcije kreditnih proizvoda s različitim visinama naknada pa ne može biti riječi o unaprijed nametnutoj odredbi bez mogućnosti izbora, već o komercijalnom uvjetu o kojem se u okviru ugovaranja pregovaralo. Zaključno, tuženik predlaže tužbu tužitelja odbaciti, a podredno tužbeni zahtjev u cijelosti odbiti kao neosnovan te naložiti tužitelju da tuženiku naknadi parnične troškove.

1. Imajući u vidu da je tuženik osporio u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora, potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti (deklaratorni tužbeni zahtjev) odnosno glavni tužbeni zahtjev se ne odnosi na novčanu svotu pa je u smislu odredbe čl. 40. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje ZPP) mjerodavna vrijednost predmeta spora koju je tužitelj u tužbi naznačio. Stoga sud smatra da naznačena vrijednost predmeta spora u tužbi od strane tužitelja u iznosu od 1.330,00 eur nije suviše visoko naznačena, pa je stoga odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.330,00 eur i odlučio kao u izreci rješenja od 21. svibnja 2026.

2. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u: ugovor o kreditu broj 9012639804 (list 7-15 spisa), otplatnu tablicu s prikazom efektivne kamatne stope (list 16-22 spisa), plan otplate (list 23-29 spisa), knjigovodstvenu karticu (list 31-78 spisa), pregled uplata po kreditu na dan 4.4.2023. (list 79-83 spisa), tužbu radi utvrđenja i naknade štete (list 94-107 spisa) te izveo dokaz saslušanjem tužitelja.

3. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

4. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnim dijela odredbe čl. 12.3. ugovora o kreditu broj 9012639804 od 19. lipnja 2007. kojim je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0.75% od iznosa kredita.

5. Uvidom u Ugovor o kreditu broj: 9012639804 (dalje: ugovor o kreditu) utvrđeno je da je isti zaključen između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita dana 19. lipnja 2007. u iznosu od 66.620,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti obračunato prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita (čl.1.), s namjenom za kupnju stana (čl.2.), da je dijelom čl. 12.3. ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0.75% od iznosa kredita.

6. Nije osnovan prigovor tuženika da u konkretnom slučaju ne postoji pravni interes tužitelja za podnošenje deklaratorne tužbe. Ovo iz razloga jer je tužitelj kao korisnik kredita broj: 9012639804 u smislu odredbe čl. 327. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18; dalje: ZOO) zainteresirana osoba koja se može pozivati na ništetnost odnosno zahtijevati utvrđenje ništetnosti odredbe navedenog ugovora, a koje pravo prema odredbi čl. 328. ZOO-a se ne gasi. Na navedeno pravo tužitelja stoga ne utječe okolnost da je tužitelj već ranije podnio tužbu radi utvrđenja ništetnosti drugih odredbi ugovora o kreditu kao niti okolnost da tužitelj u tužbi ne ističe kondemnatorni restitucijski zahtjev, dok u odnosu na navode tuženika da je u odnosu na eventualni restitucijski zahtjev nastupila zastara valja istaknuti da sukladno pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva u svakom slučaju počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

7. Tužitelj je u svom iskazu, kojeg je sud ocijenio kao iskren i uvjerljiv, iskazao da mu je kredit trebao za kupnju stana, za život, da mu je to bila prva nekretnina, da je u banci dobio ugovor, pročitao ga i bilo je da ga potpiše ili ne, a ako ga ne potpiše ne dobiva kredit te da se ne sjeća da bi mu itko u banci išta objasnio glede naknade. Na posebno pitanje tuženika je li prilikom potpisivanja tog ugovora 2007. godine imao priliku postavljati pitanja službeniku banke u vezi s odredbama ugovora, uključujući i odredbe o naknadi, tužitelj je iskazao da se ne sjeća, razgovarali jesu, ali da li je mogao i je li postavljao neka pitanja da se ne sjeća. Na posebno pitanje tuženika je li vidio otplatnu tablicu i je li u istoj naznačen iznos naknade tužitelj je iskazao da su mu dali otplatnu tablicu, ali da nije gledao što je što, sve je bilo zajedno s ugovorom i njegovo je bilo potpisati ili ne. Na posebno pitanje punomoćnika tuženika zašto od zaključenja ugovora pa do danas nije prigovarao toj naknadi tužitelj je iskazao da ne zna.

8. U odnosu na svojstvo potrošača valja istaknuti kako iz ugovora o kreditu u koji je sud izvršio uvid i iz iskaza tužitelja proizlazi da je tužitelj kao korisnik kredita imao status potrošača u smislu odredbe čl. 3. tč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03, dalje: ZZP), a obzirom je predmetni ugovor o kreditu sklopio kao fizička osoba u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

11. Odredbom čl. 269. st. 1. ZOO-a propisano je da se ugovorna obveza može sastojati u davanju, činjenju, ne činjenju ili trpljenju, dok je st. 2. navedenog čl. propisano da ona mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno odrediva. Odredbom čl. 270. ZOO-a propisano je da, kad je predmet obveze nemoguć, nedopušten, neodređen ili neodrediv da je ugovor ništav.

11.1. Odredbom čl. 272. st. 2. ZOO-a propisano je da ako treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu da je ugovor ništetan.

11.2. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP-a, važećim u vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

Odredbom čl. 84. ZZP-a propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

12. Iz dijela odredbe čl. 12.3 ugovora o kreditu proizlazi da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,75 % (slovima: nula cijelih sedamdesetpet posto) od iznosa kredita..., a koja odredba je sama po sebi lako uočljiva i jasna.

13. No valja istaknuti da je ugovorena naknada u ugovoru o kreditu naknada koju se korisnik kredita obvezuje platiti, sve u vrijeme i na način kako je to ugovorom o kreditu i ugovoreno. U smislu odredbe čl. 269. i čl. 272. ZOO-a naknada kao takva mora biti određena, odnosno odrediva.

14. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da je odredba čl. 12.3. predmetnog ugovora o kreditu određena odnosno odrediva, a isto tako nije dokazao da se prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo o toj spornoj odredbi iz čl. 12.3. ugovora o kreditu.

14.1. Nadalje, iz ugovora o kreditu kao i iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, pa po prirodi stvari se o odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a niti se moglo pojedinačno pregovarati.

14.2. U odnosu na pozivanje tuženika na opće akte banke, valja istaknuti da tužitelj kao potrošač na temelju općih akata tuženika nije mogao predvidjeti ekonomske posljedice koja za njega proizlaze iz ugovorne odredbe kojom je ugovoreno plaćanje naknade za obradu kredita.

15. Sud nalazi da općenita formulacija glede naknade za obradu kredita iz odredbe čl. 12.3. ugovora o kreditu nije u skladu s načelima obveznog prava jer je time od samog početka ugovornog odnosa tužitelj, kao potrošač, doveden u neravnopravni položaj u odnosu na banku, kao trgovca, s obzirom da je na temelju takve formulacije tužitelj mogao znati samo da je dužan platiti naknadu za obradu kredita u određenom postotku ali nije mogao ocijeniti zašto, kako i na temelju čega je dužan platiti istu.

16. Iz sadržaja spornog dijela ugovorne odredbe i nedostatka jasno definiranih parametara za naknadu, koji bi pritom bili razumljivi tužitelju kao prosječnom potrošaču, proizlazi da naknada za obradu kredita nije bila određena, a niti odrediva, slijedom čega sud nalazi utvrđenim da sadržaj takve ugovorne odredbe nije jasan niti razumljiv bilo kojem prosječnom potrošaču, pa tako niti tužitelju.

16.1. S obzirom na utvrđeno očito je da tuženik nije na nedvojben način dokazao da je s tužiteljem u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovarao o spornoj odredbi i da ga je upoznao s parametrima o kojima ovisi iznos naknade te o posljedicama istog. Naime, banka je dužna upoznati klijente s elementima koji utječu na određivanje naknade kao i s posljedicama koje bi isto moglo imati na visinu njihove obveze jer je znanje i iskustvo banke u kreditnom poslovanju superiorno u odnosu na znanje prosječnog potrošača što u konkretnom slučaju nije učinjeno s obzirom na općenitu i nedorečenu formulaciju o naknadi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, koja formulacija je tužitelju nerazumljiva.

Dakle, tužitelju su u samom ugovoru morali biti određeno predloženi i objašnjeni razlozi i pojedinosti glede naknade kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogao predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje za njega iz ugovora mogu proizaći, pri čemu nije dovoljno da je tužitelj samo općenito znao da je dužan platiti naknadu. Kako je odredba ugovora o naknadama od bitnog značaja i u konačnici ovisi isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti plaćanja istih, to predstavlja odredbu koja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao korisnika kredita.

17. Kako je u ovom postupku utvrđeno da sporna odredba čl. 12.3. ugovora o kreditu u navedenom dijelu nije određena niti odrediva to je ista u tom dijelu ništetna u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a. Nadalje, utvrđeno je da je sporna odredba prouzročile i znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužitelja kao potrošača te je kao takva nepoštena, a time i ništava i u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZP-a.

17.1. Slijedom navedenog, tužbeni zahtjev usmjeren na utvrđenje ništetnosti dijela odredbe iz čl. 12.3. Ugovora o kreditu broj 9012639804 valjalo je prihvatiti kao osnovan i temeljem odredbe čl. 81. i čl. 87. st. 1. ZZP-a, čl. 3.-4., čl. 269., čl. 272. ZOO-a te Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Sl. I. EZ 1993 L 95/29) odlučiti kao u točki I izreke presude.

18. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a i na odredbi čl. 155. ZPP-a.

18.1. Tužitelju je trošak postupka odmjeran prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje u tekstu OT) i to za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eur (tbr.7.tč.1.OT), za sastav podneska od 26. ožujka 2026. u iznosu od 200,00 eur (tbr. 8.tč.1.OT), za zastupanje na ročištima dana 21. svibnja 2026. i dana 9. rujna 2026. u iznosu od po 200,00 eur za svako (tbr.9.tč.1.OT), trošak zastupanja na ročištu za

objavu presude u iznosu od 100,00 eur (tbr.9.tč.3.OT), sve uvećano za 25% PDV-a, što iznosi ukupno 1.125,00 eur.

Tužitelju je dosuđen trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 26,55 eur i trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu od 110,00 eur.

18.2. Slijedom navedenog tužitelju je dosuđen trošak postupka u ukupnom iznosu od 1.261,55 eur.

18.3. Odluka o kamati na dosuđeni trošak postupka temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a i na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

18.4. Slijedom navedenog odlučeno je kao u točki II izreke presude.

U Zagrebu, 29. rujna 2026.

Sudac:
Ana Santini Gazilj

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbe županijskom sudu, koja se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka, putem ovoga suda. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

-od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, bez obzira da li je stranka na to ročište pristupila, odnosno

-od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

DNA:

1. tužitelj po pun. – uz rješenje za sudsku pristojbu za presudu u iznosu od 110,00 eur

2. tuženik po pun.

3. spis

Broj zapisa: **9-3088d-d8157**

Kontrolni broj: **0f167-c26a4-56c03**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.